

Новоданилівська загальноосвітня школа I-III ступенів

Літературна композиція
«Мар'яна – Черниця»

Підготувала:

вчитель української літератури

Чеченко Ю.О.

2016-2017 н.р.

Дивляться дівчата...

Д.1 «Кобзар іде! Кобзар іде!»

(Та всі, якомога,
Хлопців кинули, побігли
Зустрічать сліпого!)

Д2 «Діду, серце, голубчику,
Заграй яку-небудь.

Д3 Я шага дам».— Д «Я — черешень».

«Всього, чого треба,—

Д2 Всього дамо... одпочинеш,

Д3 А ми потанцюєм...

Д Заграй же нам яку-небудь».

Кобзар «Чую, любі, чую...
Спасибі вам, мої квіти,
За слово ласкаве.
Заграв би вам, та, бачите,
Справи нема... справи.
Учора був на базарі,
Кобза зопсувалась...
Розбилася...» —

Д «А струни є?»

«Тільки три осталось».

«Та хоч на трьох яку-небудь».

«На трьох... Ох, дівчата!

І на одній колись-то грав,

Та ба, вже не грати...

Постривайте, мої любі,

Трошки одпочину.

Сядьмо, хлопче«Що б вам заграють? постривайте.

Черницю Мар'яну—

Чи чували?» —

Діти: «Ні, не чули».

«Слухайте ж, дівчата,
Та кайтеся... Давно колись
Була собі мати,
Був і батько, та не стало;
Й малою дочкою.
Росла дочка Мар'яна,
А виросла, як панна,—
Кароока
І висока,

Дівчина: Хоч за пана гетьмана.

Кобзар Стала мати гадати
Та за пана єднати.

А Мар'яна
Не до пана
Виходила гуляти,
Не до пана старого,
Усатого, товстого,
А з Петрусем
В гаю, в лузі
Що вечора святого —
Розмовляла,

Дівчина, хлопець

З Петрусем в гаю розмовляла

Кобзар Отак вони любилися!
 На той світ хотіли
 Обнявшись переступить;
 Та не по їх стало!

Мати: Мар'яно, Мар'яно, Мар'яно

«Дочко моя, Мар'яно,
Оддам тебе за пана,
За старшого, багатого,
За сотника Івана».

Мар'яна «Умру, серце мамо,
 За сотником Іваном».

Мати «Не вмреш, будеш панувати,
 Будеш діток годувати».

Мар'яна «Піду в найми, піду в люди,
 А за сотником не буду».

Мати «Будеш, дочко Мар'яно,
 За сотником Іваном».

Дівчина Аж до вечора в гаю проплакала

А до неї прийшов Петро

II

Мар'яна Мене мати хоче віддати за сотника Івана

Петро Моя доля, моє щастя,
 Ти, моя Мар'яно.
 Чом не ти в сірій свитині,
 Чом я не в жупані?»
 «Не плач, серце, єсть у мене

І сила, і воля,
Люби мене, моє серце,

Найду свою долю.
За високими горами,
За широкими степами,
На чужому полі,
Не в свитині, а сотником
До тебе вернуся,
Не в бур'яні — серед церкви
Обнімеш Петруся,

Маряна «А я чула, що ляхи йдуть».
 «То вони жартують».

Петро Тепер Україну
 Ні москалі, ні татари —
 Ніхто не воює».

Петро знімає вінок, вішає на шию Маряні ланцюжок

Петро Не в бур'яні — серед церкви
 Обнімеш Петруся,

Дівчина:

Отак вони любилися!
На той світ хотіли
Обнявшись переступить;
Та не по їх стало!

Петрусь загинув і не повернувся до Маряни

А Маряна черницею стала